

מסורת הש"ס

[illegible]

תורה אור השלם

1. הִנֵּה נִחַלַת יְיָ בְּגִים שָׁכַר
פָּרִי הַבֶּטֶן; תְּהִלִּים כְּזוֹג
2. וּתְבוֹאֶנָּה נְעוּרוֹת אֶסְתֵּר
וְסִרְיִיָּהּ וַיִּגִּדּוּ לָהּ
וּתְתַחַלֵּחַל הַמֶּלֶכָה מֵאֵד
וּתְשַׁלַּח בְּגָדִים לְהַלְבִּישׁ
אֶת מֶרְדֵּכַי וְהַסִּיר שָׁקוֹ
מֵעָלָיו וְלֹא קָבַל:

מוסף רע"י

[illegible]

ויקדש עצמו. לשמש בצניעות: **שמש עצמים.** דלגת יראה כי הכא מפני פחולא דקה טהורה שהחזרה מסלקת שפמאוס שאדם רואה או שומע ונבאל **ההאנשים.** הממחם מחזקין להו כוזבן סמוך למיתתן ואי טעמיהן דב"ש משום ציעומא דמלךא ממות דז"רם היכי מטמא הא זכר אינו מטמא בצונס דקרינן ביה מבשרוי ולא מחמת משום כבוד וצין התקינו שיה מטבילין כלים של סמוך למיתה אף על פי שלא נגעו בהם לאחר מיתה: **ובלישן.** אף הכלים של קודם למיתה: **בנישין.** שאפילו במיתתן הם ממשוין מכל אדם: **במתני' מטמא משום כספ.** דס נדה במשהו דאי משום טומאת מת לא מטמא אלא ברביעי: **ומטמא בזהב.** אם כל הרביעי: **יחד: שטמא משום כספ.** שנעקר מחיים: **גב' לת"י מקור מקומו טמא.** הילכך אף על גב דנעקר לאחר מיתה מטמא בנדות מפני שהיה במקור מחיים ואע"ג דלאחר מיתה לאו רואה היא: **בזהב גמי מטמא.** בתמיה. הרי יואל מחיים: **דס פוסק אינא צניינו.** לר' יהודה הואיל וספק הוא ספק אם נעקר כולו מחיים ספק אם נעקר מקצתו לאחר מיתה הוה דס תבוסה מעד שמה רביעית לאחר מיתה ור' יוסי סבר האי לאו דס תבוסה הוא דכיון דכורעת לילד הוא כולו נעקר מחיים: **איזהו דס פוסק.** דאמרין בפירקין דלעיל (דף סב:) דטומאת דרבנן: **צחיו ובמוסו.** שהחליטה הרביעית לנאת מחיים ספק כולו מחיים ספק כולו צחיו ומוסו תבוסה וטמא מדרבנן בזהל כדאמר' בפירקין דלעיל [ס:] דס תבוסה דרבנן: **והחל'.** זה אינו הואיל ואינא לספקוקי שמה כולו צחיו ומוסו ספק טומאה דאורייתא בזה"י וספקן ספקן טומאתו מדברי סופרים: **ספוסה.** דטומאתו מדברי סופרים: **ספוסה.** דפשיטא לן דלא נפיק מיניה רביעית שלמה לאחר מיתה. וספק רובו מחיים כו' רבותא אשמועינן דלע"ג דמפקא לן אי רובו מחיים וגור עליה טומאה ומיהו אי הוה גמי רובא לאחר מיתה אין טומאתו מן התורה דרביעית שלה דמת בעינן ומיהו אי הוה פשיטא לן דרובא מחיים לא גזרו עליה:

שֶׁרָאשׁוֹן

ההרג שיצא ממנו רביעית דם
מפני שהטפה של מיתה

בצעי עדיין לא פסק וטיפה דנקט דוקא
יהודה אע"ג דלין דרך לעמוד על העץ
ראשון ראשון בטל והרב ר' יהודה בן
בטל והממס דבתר הכי היינו מנא קמנא
מופדש טעמא אמאי פליג אדר"ש שאני
שלא פסק ויודאי איכא מיעוט לאחר
דאיכא לספוקי שמה י"א ע"ג מחיים
דלנא גומא אינו מתערב

תינוקת פרק עשירי גדה

להוציא את הזרע: פחדא
כרכום והגיע שעת וסתה
דמים: ציעתוסא. הצהלות
ורפיא: אלא הא דתנן כל

ויקדש עצמו בשעת תשמיש אמרו הרבה עשו כן ולא הועילו אלא יבקש רחמים ממי שהבנים שלו שנאמר יִהְיֶה נחלת ה' בנים שֶׁכֶר פְּרִי הַבֶּטֶן מֵאִי קָא מִשְׁמַע לָן דְּהָא בְּלֹא הָא לֹא סָגִי מֵאִי שֶׁכֶר פְּרִי הַבֶּטֶן א"ר חמא ברבי חנינא בשכר ^אשְׁמֹשְׁהִין עֲצֻמִּין בִּבְטָן כְּדִי שֶׁתּוֹרִיעַ אֶשְׁתּוֹ תַּחֲלִילָה נֹתֵן לוֹ הַקֶּבֶ"ה שֶׁכֶר פְּרִי הַבֶּטֶן: בֵּית שְׁמַאי אֹמְרִים [וכו']:
מֵאִי טַעֲמֵיהֶו דְּבֵית שְׁמַאי אִי יָנִמָּא מִשּׁוּם דְּכֹתִיב יִתְתַּחֲלַח הַמַּלְכָּה ^אוְאָמַר רַב מִלְּמֹד שִׁפְסָה נָדָה הֵכָא נִמִּי אָגַב בֵּיעֲתוּתָא דְּמֵלֶאכָא דְּמוֹתָא חֻזְיָא וְהָאֵנָּן תַּנֵּן ^אשֶׁחֲרַדָּה מִסְּלַקְתָּ אֶת הַדָּמִים הָא לֹא קִשְׂיָא פְּחָדָא צְמִית בֵּיעֲתוּתָא מִרְפִּיא אֲלֵא הָא ^אדִּתְנֵן ב"ש אֹמְרִים כָּל הָאֲנָשִׁים מֵתִים זָבִין וּבִ"ה אֹמְרִים אֵין זָב אֲלֵא מִי שְׁמַת זָב ^אאֲקָרִי כָּאֵן מִבְּשָׂרוֹ וְלֹא מִחֻמָּת אֹונסוֹ אֲלֵא טַעֲמָא דְּב"ש כִּדְתַנְיָא ^אבְּרַאשׁוֹנָה הָיוּ מִטְבִּילִין כֻּלִּים עַל גְּבִי נְרוֹת מֵתוֹת וְהָיוּ נְרוֹת חַיּוֹת מִתְבִּיִּישׁוֹת הִתְקִינוּ שִׁיהוּ מִטְבִּילִין עַל גְּבִי כָּל הַנִּשְׁיִים מִפְּנֵי כְבוֹדָן שֶׁל נְרוֹת חַיּוֹת בְּרַאשׁוֹנָה הָיוּ מִטְבִּילִין עַל גְּבִי זָבִין מֵתִין וְהָיוּ זָבִין חַיִּין מִתְבִּיִּישִׁין הִתְקִינוּ שִׁיהוּ מִטְבִּילִין עַל גְּבִי כָּל הָאֲנָשִׁים מִפְּנֵי כְבוֹדָן שֶׁל זָבִין חַיִּים: **מֵתֵינִי** ^אהָאֵשֶׁה שְׁמַתָּה וְיֵצֵאָה מִמֶּנָּה רִבְעִית דֵּם מִטְמָאָה מִשּׁוּם כְּתֹם ^אוּמִטְמָאָה בִּאֵהָל רַבִּי יְהוּדָה אֹמֵר אֵינָה מִטְמָאָה מִשּׁוּם כְּתֹם מִפְּנֵי שְׁנַעֲקָךְ מִשְׁמַתָּה וּמוֹדָה רַבִּי יְהוּדָה בִּיּוֹשֶׁבֶת עַל מִשְׁבֵּר וּמֵתָה וְיֵצֵאָה מִמֶּנָּה רִבְעִית דֵּם שְׁהִיא מִטְמָאָה מִשּׁוּם כְּתֹם אִמֵּר רַבִּי יוֹסִי לִפִּיכָךְ אֵינָה מִטְמָאָה בִּאֵהָל: **גַּמִּ'** מַכְלָל דִּתְנָא קָמָא סָבַר אָף עַל גַּב דְּנַעֲקָךְ דֵּם מִשְׁמַתָּה מִטְמָאָה מִשּׁוּם כְּתֹם אִמֵּר (רַבִּי) זְעִירִי ^אמִקּוֹר מִקּוּמוֹ טָמֵא אֵיכָא בִּינְיִינְהוּ: וּמוֹדָה רַבִּי יְהוּדָה: מַכְלָל ^אדִּתְנָא קָמָא סָבַר בִּאֵהָל נִמִּי מִטְמָאָה אִמֵּר רַב יְהוּדָה דֵּם תְּבוּסָה אֵיכָא בִּינְיִינְהוּ דִּתְנָא ^אאִיזוּהוּ דֵּם תְּבוּסָה פִּירִשׁ ר"א בְּרַבִּי יְהוּדָה הֲרוּג שִׁיצָא מִמֶּנּוּ דֵּם בֵּין בְּחִיּוֹ בֵּין בְּמוֹתוֹ סָפֵק בְּחִיּוֹ יֵצֵא סָפֵק בְּמוֹתוֹ יֵצֵא סָפֵק בְּחִיּוֹ וּבְמוֹתוֹ זֶהוּ דֵּם תְּבוּסָה וְחֻכְמִים אֹמְרִים ^אבִּרְחָ"ה סָפֵק טָמֵא בִּרְחָ"ה סָפֵק טָהוֹר אֲלֵא אִיזוּהוּ דֵּם תְּבוּסָה הֲרוּג שִׁיצָא הֵימֶנּוּ רִבְעִית דֵּם בְּחִיּוֹ וּבְמוֹתוֹ וְעֵדִיין לֹא פִסַּק סָפֵק רֹובוֹ בְּחִיּוֹ וּמֵיעוּטוֹ בְּמוֹתוֹ סָפֵק מֵיעוּטוֹ בְּחִיּוֹ וּרֹובוֹ בְּמוֹתוֹ זֶהוּ דֵּם תְּבוּסָה רַבִּי יְהוּדָה אֹמֵר הִיָּה מוּטָל בְּמַטָּה וְדָמוֹ מִטְפָּטָף לְגוּמָא טָמֵא מְעוֹרֶבֶת בּוֹ וְחֻכְמִים ^אמִשְׁתַּרְחִין מִפְּנֵי

דקאמער לקען שאני אומר טיפה של מיתה עומדת על ה' ולא מעט ורצנן דקאמרי ראשון ראשון נפסק רבותא קאמרי ר' י"ט מפרש ועדיין לא פסק פירוש מלהיות שותף אילו ומפרשי טעמיהו אחמיא פליגי אדריי יהודה מפני שראשון אומר טיפה של מיתה עומדת על העץ ור"מ מפרש ועדיין זה דמפרש ואילו ספק רובא מחייס ספק מיעוט כו' ואתמא: **וידמו** במשפחה לבווא. רבי יהודה נקט גומא ואתמא: חלל נטופ כחפז אצל רבי שמעון דנקט שותף א

עמ.

והאנן תנן שחררה מכלקת הרמים. כללן ממתנין להכא הוה מני למספרך אדרב אלא אנב דקאי לפרושי מנתי פריך אמרמתינן: **אלא** מעמא דבית שמאי ש ברתנן בראשונה. בשמע דהקל לא אתי כז"ה ומימא דבסוקו מועד קטן (דף ס:.) תת לה גבי שאר בראשונה (קמ"ט) חסד דהוה

הילכתא פסיקתא משמע דכדלוכל
הלכתא כמו שהסקינו לנכסין
וצמקספת^(פ) דמריילין^(פ) קמנילכוכלו
ואומר ר"ת דברייתא דהכא איירי
בכלים שהיו עליה סמון למיתה
ומורו ד"ה כללים שיש עליהם טומאה
וצה לכל פלוגתא דממתינין ארשא
דז חצה מטמאין בזבן מסמא עד
שימוק הבשר כו' שמא יתעלפה והך
חומרא מוקי בית שמאי בכל הנשים
שמטמאין בזבן מסמא עד שימוק
הבשר ואהא דוקא פליגי ב"ה ועו"ל
דנראשונה דהכא היינו דמתחילה
היו נוהגין כב"ה ולבסוף התקינו
לכ"ע שהיו נוהגין כבית שמאי:
ממא משום בתפא^(כ) כס

ימים מתים זבין ובי"ה
שמת זב^ה אקרי כאן
זו אלא מעמא דב"ש
מטבילין כלים על
זות חיות מתביישות
על גבי כל הנשים
חיות בראשונה היו
מתין והיו זבין חין
זו מטבילין על גבי
ודן של זבין חיים:
ויצאה ממנה רביעית
ם^ה ומטמאה באהל
מטמאה משום כתם
ומורה רבי יהודה
מתה ויצאה ממנה
אה משום כתם אמר
מטמאה באהל: גמ'
אף על גב דנעקר דם
ם כתם אמר (רבי)
טמא איכא בינייהו:
ל^ה דתנא קמא סבר
יב יהודה דם תבוסה
זהו דם תבוסה פירש
שיצא ממנו דם בין
חיו יצא ספק במותו
זו דם תבוסה וחכמים
אברה"ר ספקו טהור
יהודא שיצא הימנו
ועדיין לא פסק ספק
תו ספק מיעוטו בחיו
ספק יהודה אומר
מטמא לגומא טמא
מטהרין מפני

של מיתה עומדת לה על העז הא אם ירדה למטה הוה מטמא רבי ראשון נפסק רבנא קאמר אפילו לא פסק כיון דאינו אלא מטפטף פירוש מלהיות שותם אילו היה מטפטף היה טהור דראשון ראשון אדרי יהודה מפני שראשון ראשון נפסק וכן נמי ר' יהודה בתר הכי גל העז ור"ת מפרש ועדיין לא פסק שאחר שנודע לנו שמת ראשון נחיים ספק מיעוט כו' ואתא לאפושי מתנא קאמר אפי' היכא יהודה נקט גומא משום שאזכיר שמהו כיהא יחד ומלטרף רבי שמעון דקנט שותם אפילו בזרע ממערב פיה:

עין משפט
נר מצוה

סא א ב מיי פ"ד מהל' מתמאי משכב ומושב הלט"ו סג עשין רלא:
סב ג מיי פ"ב מהל' טומאת מת הלי"ד סג שס:
סג ד מיי שס הלי"ג:
סד ה מיי שס הלי"ד:

תום' הרא"ש

אלא טעמא דב"ש כדחנתי
בראשונה כהן. חימה
ומשעמט דרך ברייתו דב"ש
אשר זבמו; קטן מתייל לה
שהיה שטן בראשונה
דקאמרי בראשונה היו
למוליכין לבית האהל כו'
בראשונה היו הוצאת המת
לקרובי שו'.
במספא קתני להו'
לכלולו בהדי הדדי ומשמע
כדין כמו שהתקינו
למוליכין ואומר ר' יהודה
גמלי אשכול בליל שמו
היה אשכול למטה שהיו
ב"ה אדוותיו יש להם טומאת
יבימה. ולפתגמא דרמתי
מקמי ארירא דרמתי נדדה
אבן מסמט עד
שיקוממו הברב דוד חומרא
מקומי כ"ה כל הנשים.
כ"ה פליגי עלייהו בהא.
דב"ה פליגי מקמי ברייתא דר'
יהודה שיתקנו מקמים על כל
הנשים חומרא למטה שהיו
בבבד ובין חיים ה"ג תקינו
בב"ש רכל הנשים
(מסמיות) כמסמא. ואז"ל
אבן מסמא. ואז"ל
בב"ה ולבסוף התקינו
מקום קוממו אשכול
למטה תפול לו בלא טעם
שחיינו שחיינו נבט. וז"ל
שקוממו טומאת מקמי
שהיה דהא א"ש שבעק
מסמט ששמהו ומסמא
משמש כדון עד הנדה ויניין
ההדור: כמלל דר' יהודה
שהיה באלו ימי מסמא. וז"ל
שד"ר יסוי מסמא
בבאאל א"ז מירי שבעק
הדום חומי: ורש"י מסקין
להחזירו לו
כמקמי לעשות אחר
הדום כיון שדמאי א"ז פירו
ורש"י מחמיו.
ותבסמין אכל להחמיר
דמטא מאדוריא
לירומת היידי ובריתו
דברבם שחור מן
החזרה אבל מטמא משום
שחור רבבן. אלא
איהוה דם תבוסה אחרת אלא
ברבבן א"ז כחכ"ה כול
שחור פדשטאן לו א"ז נפק
רביעית עשל לאחרא נפק
חורג שיעא ממנו רביעית דם
שחור ובמזונו ועיניו א"ז
ספק. כן תבוסה הגירסא
בב"ה (במספא) דה"ל
רביעין א"ז ספק וכול הדין
רביע ע"ה שיהא דם רביעית
דמטא אחרת אלא דגור
כן טומאה א"ז ספק
א"ז ספק כהן
ידיענתו דהא א"ז היה
רביעית לאחר מיתה אלא גזר
למטא וז"ל ספק כלומר
שחור (שחור) אלא דמטפס
ונפסק ראשון ואשכול (שחור)
רביעין רבבן דרש"י
מסמתי בבכ"י. י"ס גרסי
א"ז ה"ל דה"ל א"ז נקשר
תקצוהו אורח שנקשר בא
חמיו ונאכלו אורח כפני
החמיו ונאכלו אורח כפני